

برای احداث دوسالین سرپوشیده سوارکاری، ده‌ها بار به سازمان‌ها و ارگان‌های مختلف مراجعه کردیم

می‌کنیم، شروع به مانع‌تراشی می‌کرد. «دکتر صحافیان با ذکر مثالی ادامه می‌دهد: «برای احداث دوسالین سرپوشیده سوارکاری، ده‌ها بار به سازمان‌ها و ارگان‌های مختلف مراجعه کردیم و بعد از گذشت ۵ سال هنوز نتوانسته‌ایم مجوزهای لازم را بگیریم. باتوجه به گرانی و تورم سالانه، هزینه‌ای که در سال ۱۳۹۱ برای این کار در نظر گرفته بودیم، دیگر جوابگو نیست. ما از سازمان‌ها درخواست کمک مالی نداریم، اما انتظار پشتیبانی و حمایت معنوی را داریم. فقط برای اینکه به پیشرفت شهرمان کمک کنیم، ولی با وجود سختی‌های این راه داریم از ادامه کار پشیمان می‌شویم.»

اسب‌سواری ورزشی مفروح و آرامش بخش

امیررضا آیت‌اللهی، برادر بزرگ‌تر امیرعطا، اسب‌سواری را یکی از ورزش‌های سالم و شادی‌بخش می‌داند و معتقد است که برخلاف نظر عموم مردم، ورزش گران و اشرافی‌ای نیست.

او می‌گوید: «ما آکادمی سوارکاری داریم که بیشتر جنبه آموزشی و ورزشی دارد تا مکان تفریحی. برخی، این ورزش را گران می‌شمارند اما هزینه این کلاس‌ها باتوجه به هزینه‌های سنگین نگهداری اسب و... از هزینه ورزش‌های دیگر، ارزان‌تر نیز هست. اسب به عنوان یک موجود زنده، دارای ادراک و احساس است و می‌تواند دوست خوبی برای تنهایی انسان باشد. ما در همین باشگاه افرادی را داشتیم که برای درمان خود، اسب‌سواری می‌کردند. فردی که مشکل روحی دارد با حضور در باشگاه در مدتی که مشغول قشوقه کردن اسب و غذا دادن به این حیوان است و سواری، تمام فکرش را متمرکز این کار می‌کند و به مرور زمان با ایجاد ارتباط عاطفی و دوستی، افکار مخرب را از خود دور کرده و سلامتی‌اش را باز می‌یابد. مادر این باشگاه علاوه بر آموزش سوارکاری، امکانات لازم برای نگهداری و مراقبت از اسب‌های شخصی شهروندان و سوارکاران را نیز فراهم کرده ایم.»

یک روز عادی در باشگاه اسب‌سواری

محور تمام برنامه‌های آکادمی سوارکاری ملی، اسب است. صحافیان این را می‌گویند و یک روز کاری در باشگاه را چنین توضیح می‌دهد: «صبح ما با دیدار و سرکشی از اسب‌های داخل اصطبل شروع می‌شود. اسب‌ها را نوازش و در عین حال وضعیت عمومی‌شان را بررسی می‌کنیم تا مبادا مشکلی داشته باشند. بعد امیرعطا شروع به آموزش اسب‌ها و همین‌طور آموزش سوارکاران می‌کند. در محیطی طبیعی، دور از آلودگی هوا و آلودگی صوتی شهر در کنار اسب‌ها متوجه گذر زمان نمی‌شویم. شب‌مانیز با سرکشی مجدد از اسب‌ها پایان می‌یابد. درواقع کار مادر طول شبانه‌روز ادامه دارد و نگهداری و مراقبت از اسب‌ها، زمان و ساعت مشخصی ندارد، زیرا اینجا همه کارها اسب محور است. مهترها هم ثبت و رسیدگی به اسب‌ها و محافظت از باشگاه را در طول شب به عهده دارند.»

احتمال حضور تورهای گردشگری در آکادمی سوارکاری ملی

اسب‌سواری از دیرباز یکی از ورزش‌های گره خورده با توس بوده است، از همین رو شهرداری منطقه نیز سعی می‌کند باتوجه به ظرفیت‌های گردشگری ورزشی، راهی برای ارتباط این باشگاه و تورهای گردشگری پیابد. زوج سوارکار نیز از این ایده استقبال می‌کنند اما تصمیم‌گیری درباره آن را منوط به فکر و بررسی بیشتر می‌دانند و می‌گویند: «بازدید شهردار منطقه ۱۲ از باشگاه ما و اجرای طرح توسعه گردشگری در منطقه، فرصت خوبی برای ما نیز هست اما باتوجه به تازه تاسیس بودن باشگاه و ناتمام بودن برخی پروژه‌های عمرانی و ساختمانی آن، در حال حاضر شاید امکان این مشارکت و پذیرایی وجود نداشته باشد. ما باید در مورد چگونگی مدیریت و سامان‌دهی برای حضور تورهای گردشگری در باشگاه، فکر و بعد از رسیدن به توافق نهایی، نظر خود را اعلام کنیم.»

